

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti **neoznačenému žalovanému**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 8. 2013, č. j. 10 Na 64/2013 – 11,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žádost o ustanovení zástupce ve věci jeho nespokojenosti s postupem Úřadu práce ČR /v Pardubicích / v Poličce ohledně přidělování příspěvku na živobytí.

Krajský soud v projednávané věci vyzval stěžovatele usnesením ze dne 17. 7. 2013, č. j. 10 Na 64/2013 – 2, k odstranění vad podání, neboť jej vyhodnotil jako zcela nesrozumitelné. Na toto usnesení reagoval stěžovatel mimo jiného i žádostí o ustanovení zástupce doloženou čestným prohlášením o majetkových poměrech. Krajský soud následně stěžovatele vyzval k vyplnění a předložení formuláře prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech. Stěžovatel krajskému soudu pouze sdělil, že jeho výzvě nerozumí a z uvedeného důvodu znovu požádal o ustanovení zástupce. Prohlášení o majetkových, výdělkových a osobních poměrech krajskému soudu nedoručil.

V projednávané věci tak nebyla splněna základní podmínka pro osvobození od soudních poplatků představující povinnost žadatele doložit, že nemá dostatečné prostředky. Údaje uvedené v zaslaném čestném prohlášení jsou totiž zcela obecné a nedokládají aktuální majetkovou a výdělkovou situaci stěžovatele.

Spor před krajským soudem je vyvolán nespokojeností stěžovatele s postupem několika různých úřadů práce ohledně přidělování příspěvků na živobytí. Krajský soud si je z úřední činnosti vědom toho, že stěžovatel podává množství písemností obdobného charakteru. Jedná se přitom o spory, které jako takové nemají vztah k podstatným okolnostem stěžovatelovy životní sféry. Ačkoliv se v projednávané věci, při odhlédnutí od nejasnosti podání, zřejmě jedná o věc příspěvku na živobytí, stěžovatel vyjadřuje svoji nespokojenost zejména s rozsahem informací, které po něm správní orgány vyžadují. Posuzované podání, stejně jako většina podání u ostatních soudů, se netýká, a to ani nepřímě, stěžovatelova majetku, životních podmínek či jiných podobných záležitostí. Jedná se naopak o spory vyvolané stěžovatelovým zájmem o veřejné záležitosti a fungování veřejných institucí. Takové spory má samozřejmě stěžovatel právo vést, dává-li mu objektivní právo procesní možnosti tak činit, a musí v nich mít možnost hájit svá práva. Dle názoru soudu však není důvod, aby náklady takových sporů, které je jinak zásadně povinen hradit každý žalobce sám, za stěžovatele pravidelně nesl stát.

Při posuzování žádosti o ustanovení zástupce krajský soud současně zohlednil informace, které jsou mu známy z ostatních sporů vedených stěžovatelem, a proto nelze přehlédnout, že kverulační, zjevně šikanózní či dokonce pracovní kapacitu orgánů veřejné moci z různých důvodů cíleně paralyzující výkon tohoto práva může mít významné negativní důsledky, které za určitých okolností mohou popřít dokonce i smysl těchto sporů. Ztotožňuje se s názorem Nejvyššího správního soudu (rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011 - 66) a shodně se domnívá, že právě toto výjimečné odepření práva na osvobození od soudních poplatků, jež je předpokladem vyhovění žádosti o ustanovení zástupce, může napomoci regulaci nadužívání práva na vedení těchto sporů.

V kasační stížnosti stěžovatel tvrdí, že mu soud zaslal příslušný formulář bez odůvodnění i přesto, že doložil čestné prohlášení. Uvedený formulář navíc vykazuje řadu nesprávností, když například neobsahuje kolonku práva k autorským dílům, nevymáhané nároky či způsob bydlení. Jelikož nepožádal o osvobození od soudního poplatku, považuje úvahy soudu v této věci za zbytečné. Nemá povinen rozumět odůvodnění rozhodnutí kteréhokoli soudu, ba nemusí ho přijmout za moudré. Má za to, že když se soud ztotožňuje s výkladem v nějakém rozhodnutí, tak to má odůvodnit. Stěžovatel je přesvědčen, že není povinen vysvětlovat soudu výraz „přes tři tisíce“, jelikož to znamená cca 3 001 – 3 449 Kč, nikoli 4 000 Kč či 8 000 Kč. Hodnocení soudu, že předmětná žaloba se netýká stěžovatelovy životní sféry a je svou povahou sporem vyvolaným stěžovatelovým zájmem veřejné záležitosti a fungování veřejných institucí, jsou dle jeho názoru pouhým opisováním jiných judikátů bez jakéhokoli rozmyslu.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, důvody kasační stížnosti odpovídají důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdejší soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

pokračování

Nejvyšší správní soud netrval na zaplacení soudního poplatku a povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti. Trvání na těchto požadavcích by totiž značilo jen řetězení téhož problému, jelikož předmětem přezkumu je usnesení krajského soudu o zamítnutí žádosti o ustanovení zástupce. K danému srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 - 37, a ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77 (všechna zde uvedená rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Stěžovatel neunesl důkazní břemeno ve vztahu k uplatněné žádosti o ustanovení zástupce, jelikož Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 - 50, publikovaném pod č. 537/2005 Sb. NSS, vyslovil, že *„povinnost doložit nedostatek prostředků je jednoznačně na účastníkovi řízení, který se domáhá osvobození od soudních poplatků (§ 36 odst. 3 s. ř. s.). Pokud účastník tuto povinnost nesplní, soud výdělkové a majetkové možnosti sám z úřední povinnosti nezjišťuje.“* (srov. obdobně např. rozsudek ze dne 3. 8. 2011, č. j. 2 Afs 36/2011 - 81). Soud tedy z vlastní iniciativy zpravidla nezjišťuje podrobnosti o majetkových poměrech žadatele. Hodnotí především informace, které mu žadatel sám sdělí, popř. jej vyzve, aby potřebné skutečnosti doplnil a vysvětlil nesoulad mezi nimi (srov. rozsudek ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 Afs 50/2010 - 91).

V projednávané věci krajský soud vyzval stěžovatele ke konkretizaci majetkových a výdělkových poměrů pomocí vyplnění a předložení formuláře vzor 060 dle zákona č. 99/1963 Sb. občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), neboť obecná tvrzení uvedená v čestném prohlášení považoval za nedostatečná. Na tuto výzvu reagoval stěžovatel pouze žádostí o ustanovení zástupce se schopností komunikovat písemně a upozorněním, že nedostatek prostředků doložil čestným prohlášením. Výše uvedený postup a následné hodnocení známých majetkových a výdělkových poměrů stěžovatele krajským soudem považuje Nejvyšší správní soud za zcela odůvodněné a správné. Námitky směřující do neodůvodněného postupu krajského soudu jsou proto nedůvodné.

Krajský soud však založil své rozhodnutí zejména na posouzení procesního postupu, jakým stěžovatel dané řízení vede.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem a odůvodněním krajského soudu, že povaha sporu vedeného před krajským soudem nese znaky svévolného vedení „sporů pro spor“. V případě, že je takový postup okolnostmi konkrétní věci řádně odůvodněn, je na místě osvobození od soudních poplatků nepřiznat, a následně ani neustanovit zástupce pro žalobní řízení.

Při posuzování věci lze odkázat na stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 12. 5. 2010, sp. zn. Cpjn 204/2009, ze kterého vyplývá, že *„v této souvislosti je třeba vzít v úvahu účel právní úpravy soudních poplatků, od něž se odvíjejí i způsoby určení jeho výše v jednotlivých případech. Obecně uznávaným účelem (funkcí) soudních poplatků je zabezpečit zčásti úhradu nákladů, které vznikají státu výkonem soudnictví (fiskální funkce), omezovat podávání některých neuvážených či svévolných (šikanózních) návrhů na zahájení soudních řízení (regulační funkce) a působit na to, aby povinní dobrovolně plnili své povinnosti (motivační funkce) – srov. např. důvodovou zprávu k zákonu č. 549/1991 Sb. nebo nález Ústavního soudu ze dne 5. 3. 2009, sp. zn. II. ÚS 2432/08“.* S ohledem na tyto jednotlivé funkce soudních poplatků dochází zdejší

soud k závěru, že je důležité nejen chránit zájmy účastníka řízení, který se domáhá svých práv soudní cestou, ale zároveň zajistit, aby si účastník řádně uvědomoval důležitost předmětného řízení a byl si zřetelně vědom okolností, které jeho řízení doprovázejí. Proto při posuzování osvobození od soudních poplatků, a to i jako podmínky pro ustanovení zástupce, soud musí kromě majetkové situace žadatele posoudit i procesní postup, jakým účastník dané řízení vede (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2012, č. j. 2 As 113/2012 – 12).

Jak již zdejší soud konstatoval např. v rozsudku ze dne 28. 6. 2013, č. j. 5 As 43/2013 – 11, zneužívání dobrodiní osvobození od soudních poplatků je nepochybně důvodem způsobilým legitimizovat odklon od dosavadní rozhodovací praxe. Má-li soud v každém jednotlivém případě vážit konkrétní specifické okolnosti žádosti o osvobození od soudních poplatků a individuální poměry žadatele, musí se v rámci tohoto postupu zabývat i otázkou, jak již bylo naznačeno, zda žadatel neuplatňuje svá práva svévolně či šikanózním způsobem. Jakkoliv § 36 odst. 3 s. ř. s. oproti § 138 odst. 1 o. s. ř., ve znění pozdějších předpisů, výslovně nereprobuje osvobození účastníka řízení od povinnosti platit soudní poplatek v případě „svévolného uplatňování práva“, úvaha v naznačeném smyslu musí být imanentní součástí posouzení specifických okolností žádosti a individuálních poměrů žadatele a uplatní se tedy i v soudním řízení správním. Opačný závěr by byl v přímém rozporu s účelem tohoto institutu, jenž primárně brání tomu, aby účastník řízení nemohl pouze pro svou nepříznivou majetkovou situaci uplatňovat své právo u soudu. Usnesení, kterým soud nevyhoví žádosti o osvobození od soudních poplatků v případě evidentního zneužívání práva na přístup k soudu, nemůže být s posledně jmenovaným právem účastníka řízení v rozporu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 8 As 22/2010 – 91).

Krajský soud se při závěru o šikanózním výkonu práva přidržel okolností stávajícího případu a dále zhodnotil postup stěžovatele v povahou obdobných sporech. Zdůraznil, že se jedná o spory vyvolané stěžovatelovým zájmem o veřejné záležitosti a fungování veřejných institucí. Konstatoval, že stěžovatel má právo takové spory vést, avšak není důvod, aby náklady těchto sporů nesl stát. Výjimečné odepření práva na osvobození od soudních poplatků může napomoci regulaci nadužívaná práva na vedené těchto sporů.

Krajský soud po zhodnocení konkrétních okolností v projednávané věci řádně zdůvodnil, proč na základě šikanózního výkonu práva ze strany stěžovatele přistoupil k odepření práva na osvobození od soudních poplatků, jakožto předpokladu k následnému neustanovení zástupce. Tento postup krajského soudu je nutno hodnotit jako správný. Z napadeného usnesení rovněž vyplývá, že se soud držel ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu. Námitky stěžovatele, že se jedná např. o opisování jiných judikátů zcela bez rozmyslu, popř. že soud fabuluje závěry vyslovené v judikatuře zdejšího soudu, jsou zcela účelové a nedůvodné.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný

pokračování

úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. listopadu 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu